

Քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմությունը — թիվ տասնյոթ

Երկրորդ վայր — Մաս չորս

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 և 637

«Բանալին», որ բացում է անդունդը, Նինվեի ճակատամարտն է, որը կատարվեց 627 թվականին՝ Մուհամմեդի 632 թվականին մահանալուց հինգ տարի առաջ: Հինգ տարի անց՝ 637 թվականին, մահմեդական զորքերը գրավեցին Պարսկաստանի մայրաքաղաքը՝ այն երկու մեծ գերտերություններից մեկի մայրաքաղաքը, որոնք մասնակցել էին Նինվեի ճակատամարտին: Այս իրադարձությունը կտրուկ փոխեց ուժերի հավասարակշռությունը Մերձավոր Արևելքում: 627 թվականի Նինվեի ճակատամարտը հյուժեց Պարսկական կայսրության զորությունը, և տասը տարի անց Պարսկական կայսրությունը վերջացավ:

Խոնարհեցում — 782

Մուհամմեդի մահից 632 թվականին անցած հարյուր հիսուն տարի անց՝ 782 թվականի Աբբասյան արշավանքի ընթացքում, Աբբասյան բանակը (ըստ տեղեկությունների՝ շուրջ 95,000 զինվոր) ձեռնարկեց լայնածավալ ներխուժում Բյուզանդական տարածք՝ Փոքր Ասիայում (ներկայիս Թուրքիա): Նրանք առաջացան մինչև իսկ Քրիստոպոլիս՝ Բոսֆորի նեղուցի մյուս կողմում՝ ուղիղ Կոստանդնուպոլսի դիմաց, այսպիսով շատ մոտենալով բյուզանդական մայրաքաղաքին: Բյուզանդացիները, կայսրուհի Իրենեի գլխավորությամբ, ծանր պարտություն կրեցին: Արդյունքում բյուզանդացիները հարկադրված եղան ստորագրել նվաստացուցիչ եռամյա զինադադար՝ համաձայնելով վճարել մեծ տարեկան տուրք (մոտավորապես 70,000–90,000 ոսկե դինար), ինչպես նաև հանձնել մետաքսե հանդերձներ և պատանդներ: Այս արշավանքը VIII դարի ընթացքում Աբբասյանների՝ բյուզանդական հողեր կատարած ամենախոշոր և ամենահաջող ներխուժումներից մեկն էր: Այն ի ցույց դրեց Աբբասյան խալիֆայության աճող հզորությունը և Բյուզանդական կայսրության շարունակական անկումը:

Հինգ ամիս

Հայտնություն գրքի իններորդ գլխում «հինգ ամիս»-ը, որ հավասար է հարյուր հիսուն տարվա, հիշատակվում է երկու անգամ՝ մեկ անգամ հինգերորդ համարում և դարձյալ տասներորդ համարում:

Եվ նրանց տրվեց, որ չսպանեն նրանց, այլ որ հինգ ամիս տանջվեն. Եվ նրանց տանջանքը նման էր կարիճի տանջանքին, երբ նա խայթում է մարդուն: Եվ այն օրերին մարդիկ պիտի մահ փնտրեն և չգտնեն այն, և պիտի ցանկանան մեռնել, բայց մահը պիտի փախչի նրանցից: Եվ մորեխների կերպարանքները նման էին

պատերազմի պատրաստված ձիերի, և նրանց գլուխների վրա կային, ասես, ոսկուն նման պսակներ, և նրանց երեսները՝ մարդկանց երեսների նման: Եվ նրանք ունեին մազեր՝ կանանց մազերի պես, և նրանց ատամները՝ առյուծների ատամների պես: Եվ նրանք ունեին զրահներ, ասես երկաթյա զրահներ, և նրանց թևերի ձայնը նման էր բազմաթիվ ձիերով մարտի սլացող կառքերի ձայնին: Եվ նրանք ունեին կարիճներին նման պոչեր, և նրանց պոչերում խայթեր կային, և նրանց իշխանությունը մարդկանց վնասելու՝ հինգ ամիս էր: Հայտնություն 9:5–10.

Հայտնության իններորդ գլխի հինգերորդ փողոմ կան հարյուր հիսուն տարվա երկու տարբեր մարգարեական ժամանակաշրջաններ: Առաջինը Մուհամմեդի մահվանից՝ 632 թվականից, մինչև Արևելյան Հռոմի կայսրուհի Իրենեի նվաստացումը՝ 782 թվականը: Իններորդ գլուխը շատ մանրամասն կերպով նույնացնում է իսլամի վերելքը: 606 թվականին ցեղերի միավորումից, մինչև Նինվեի ճակատամարտը՝ 627 թվականին, մինչև Մուհամմեդի մահը՝ 632 թվականին, ապա մինչև Պարսկաստանի պարտությունը՝ 637 թվականին, իսլամի վերելքն ու անկումը խնամքով հետազոտվում են Աստծո մարգարեական Խոսքում: Արաբիայի իսլամը այն գործությունն է, որ ներկայացված է առաջին հարյուր հիսուն տարվա չարչարանքի մարգարեության մեջ: 606 թվականին ցեղերի միավորումը Մուհամմեդի կողմից, ապա 627 թվականին Նինվեի «Բանալին» եղած ճակատամարտը, որին հետևեց Մուհամմեդի կանխատեսումը թե՛ Պարսկաստանի, թե՛ Հռոմի կործանման մասին՝ մոտ 628 թվականին, ապա մինչև նրա մահը՝ 632 թվականին: Այս թվականները ներկայացնում են իրադարձությունների որոշակի հաջորդականություն իսլամի գծի մեջ:

Մուհամմեդի 632 թվականին մահանալուց հարյուր հիսուն տարի անց իսլամի հենակետը Արաբիայից փոխվեց դեպի Թուրքիա, մինչև այն Արևելյան Հռոմը ամբողջովին հետ մղեց մինչև Կոստանդնուպոլիս: Առաջին վայրը ներկայացնում էր Արաբիայի իսլամը, իսկ երկրորդ վայրը ներկայացնում էր Թուրքիայի իսլամը: Առաջին վայրի շրջանակներում հարյուր հիսուն տարվա երկու ժամանակային մարգարեություններն էլ որոշում են Արաբիայի իսլամի և Թուրքիայի իսլամի միջև եղած տարբերությունը, ճիշտ ինչպես նույն ճշմարտության այդ տարբերությունն է ներկայացված առաջին և երկրորդ վայրի միջև:

Առաջին հարյուր հիսուն տարիները սկսվեցին Պարսկաստանի անկմամբ և ավարտվեցին նրանով, որ Հռոմը փակված էր Կոստանդնուպոլսի պարիսպների ներսում: Երկրորդ՝ հարյուր հիսուն տարիների շրջանը սկսվեց Նիկոմեդիայում Օսմանի (որին նաև կոչում էին Օթման) հաղթանակով: Նիկոմեդիայում օսմանյան հաղթանակը վերաբերում է Նիկոմեդիայի պաշարմանը (ներկայիս Իզմիր, Թուրքիա), որը տեղի ունեցավ 1333-ից մինչև 1337 թվականներին, երբ սուլթան Օրհան Ղազին (Օսման I-ի՝ Օսմանյան բեյլիքի հիմնադրի որդին) պաշարեց բյուզանդական կարևոր քաղաք Նիկոմեդիան: Քաղաքը մի քանի տարի դիմացավ, սակայն ի վերջո 1337 թվականին հանձնվեց սովի և մատակարարումների պակասի պատճառով: Բյուզանդական կայսրոսին թույլատրվեց հեռանալ դեպի Կոստանդնուպոլիս: Նիկոմեդիան Փոքր Ասիայում (Անատոլիայում) բյուզանդական վերջին խոշոր հենակետերից մեկն էր: Նրա անկումը գործնականում վերջ դրեց Բյուզանդիայի

վերահսկողությանը արևմտյան Անատոլիայի մեծ մասում: Այս հաղթանակը օսմանցիներին հնարավորություն տվեց ամրապնդելու իրենց իշխանությունը Բյուրինիայում և առավել առաջ ընդարձակվելու դեպի Բոսֆորի նեղուց: Դա խոշոր աստիճան էր դեպի Կոստանդնուպոլսի հետագա օսմանյան նվաճումը (որը տեղի ունեցավ ավելի քան մեկ դար անց՝ 1453 թվականին): Պաշարումը հաճախ դիտվում է որպես այն առանցքային վաղ հաղթանակներից մեկը, որը փոքր օսմանյան բեյլիքը վերափոխեց վերելքի մեջ գտնվող տարածաշրջանային տերության:

Երբ առաջին փողի ներսում եղած երկրորդ հարյուր հիսնամյա ժամանակաշրջանն ավարտվեց 1449 թվականի հուլիսի 27-ին, վերջին Կոստանդինը Իսլամական սուլթանից թույլտվություն խնդրեց՝ Արևելյան Հռոմի գահը բարձրանալու համար, և այսպիսով կրեց նույն նվաստացումը, որ կայսրուհի Իրենեն կրեց Հայտնության իններորդ գլխի երկու «հնգամսյա» ժամանակաշրջանների առաջին հարյուր հիսուն տարվա ավարտին: «Կայսրուհի Իրենենի» նվաստացումը, ինչպես նաև «վերջին Կոստանդինի» նվաստացումը, նախատիպն էին Օսմանների հետագա նվաստացման, երբ երկրորդ վալի ժամանակային մարգարեության ավարտին նրանք Եգիպտոսի սպառնալիքից պաշտպանություն էին փնտրում եվրոպական չորս մեծ տերություններից:

Պանթեոն

Առաջամարտիկները ճիշտ հասկացան և ուսուցանեցին, որ «նրա սրբարանի տեղը ցած գցվեց» արտահայտությունը Դանիել ութերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում կատարվեց Կոստանդինի կողմից:

Այո՛, նա մեծարեց ինքն իրեն մինչև իսկ զորքի Իշխանը, և նրա կողմից մշտական զոհաբերությունը վերցվեց, և նրա սրբարանի տեղը ցած գցվեց:

Այստեղ հիշատակված «սրբավայրը» Հռոմ քաղաքում գտնվող Պանթեոնի տաճարն էր, իսկ այդ տաճարի «տեղը» Հռոմն էր: Կոստանդինոսը «վայր գցեց» Հռոմը, երբ 330 թվականին ընտրեց իր կայսրության մայրաքաղաքը տեղափոխել Կոստանդնուպոլիս: Տասնմեկերորդ համարը կապված է Հայտնության տասներեքերորդ գլխի հետ, իսկ երկրորդ համարը նույն իրադարձություններն է նույնացնում:

Եվ այն գազանը, որ էս տեսա, նման էր ընձառյուծի, և նրա ոտքերը՝ արջի ոտքերի պես, և նրա բերանը՝ առյուծի բերանի պես. և վիշապը նրան տվեց իր զորությունը, իր աթոռը և մեծ իշխանություն:

Վիշապը հեթանոսական Հռոմն էր, և հեթանոսական Հռոմը իր իշխանության «աթոռը» հանձնեց հռոմեական եկեղեցուն 330 թվականին, երբ մայրաքաղաքը տեղափոխեց արևելք՝ այդպիսով թողնելով իշխանական մի վակուում, որից պապական եկեղեցին հաճույքով օգտվեց: Երբ արևելյան Հռոմի ժամանակագիծը սկսում ենք 330 թվականից մինչև 1453 թվականը, տեսնում ենք, որ արևելյան Հռոմի մարգարեության սկզբում Հռոմ քաղաքը նվաստացվում է Կոստանդինի կողմից Հռոմի մերժմամբ: Այդ նվաստացումը կրկնվեց կայսրուհի Իրենենի հետ 782 թվականին՝ տանջանքի առաջին հարյուր հիսուն

տարիների ավարտին: Այդ երկու նվաստացումներն էլ կրկնվեցին վերջին Կոստանդինի կողմից:

Յուրահատուկ Վերելքներ և Անկումներ

Հայտնության իններորդ գլխի հինգերորդ և վեցերորդ փոդերը ներկայացնում են արևելյան Հռոմի անկման մանրամասները՝ միաժամանակ արձանագրելով նաև իսլամի վերելքն ու անկումը: Ներշնչանքը մեզ տեղեկացնում է ուսումնասիրել թագավորությունների «վերելքն ու անկումը» Դանիելի և Հայտնության գրքերում: Այդ թագավորություններն ունեն իրենց առանձնահատուկ հատկանիշները, որոնք կապված են իրենց յուրահատուկ «վերելքների և անկումների» հետ: Հուդայի անկումը տեղի ունեցավ Երուսաղեմի դեմ երեք հարձակումների միջոցով: Եբրայեցիները տարվեցին Բաբելոն և պիտի վերադառնային երեք հրամանագրերով, որոնք պիտի սկիզբ դնեին 2,300 տարիներին, որոնք պատմության մեջ պիտի հասցնեին երեք հրեշտակների գալուստին՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Բաբելոնը մեկ գիշերվա մեջ ընկավ: Հռոմը քայքայվեց, և նրա քայքայման ընթացքում Հռոմի երկու կողմեր ներկայացվեցին՝ արևմտյան կամ արևելյան Հռոմ տեղաբաշխմամբ: Դանիել տասնմեկի առաջին երրորդում Պտղոմեոսյան կայսրության և Սելևկյան կայսրության վերելքն ու անկումը նախատիպում է պապական Հռոմի վերելքն ու անկումը: Այդ վկայությունն ուղղակի Ալեքսանդրի պատմության և Հունաստանի լուծարման պատմության եզրակացությունն է: Ի տարբերություն Հռոմի՝ Հունաստանը բաժանվեց չորս մասի, որոնք ի վերջո դարձան երկու: Հռոմը բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի, և դրանից հետո արևմտյան Հռոմը մարգարեաբար բաժանվեց երեքի՝ ներկայացնելով Հռոմի եռակի կառավարումը: Արևելյան Հռոմի դեպքում Կոստանդինը իր թագավորությունը բաժանեց իր երեք որդիներին: Ակնհայտ է, որ արևմտյան և արևելյան Հռոմը զուգահեռ գծեր են՝ ներկայացնելով հռոմեական եկեղեցին և հռոմեական պետությունը: Այդ երկակի բաժանման հետ մեկտեղ կա նաև հետագա եռակի բաժանում: Հունաստանը չորսից երկու եղավ, Բաբելոնը՝ մեկ գիշեր, Հուդան՝ երեք հարձակում: Իսկ իսլամի դեպքում նրանց «վերելքը» պատկերված է որպես «արձակվել», իսկ նրանց «անկումը»՝ որպես «սանձում»:

Նրանց վերելքը սկսվեց Մուհամմեդով, և նրանք սանձվեցին 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Նրանք արձակվեցին և անմիջապես սանձվեցին 9/11-ին: Նրանք վերջերս արձակվեցին 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին և այդ ժամանակից ի վեր սանձված են Գազայում: Իսլամը կրկին կարձակվի՝ գազանի պատկերի կանգնեցումը նշանավորելու համար: Հայտնության գրքի իններորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխներում ներկայացված իսլամական մարգարեական պատմության գիծը նույնականացնում է երրորդ վայի իսլամի մարգարեական պատմությունը: «Երրորդ վայի իսլամի մարգարեական պատմությունը» ներկայացված է նաև յոթներորդ և նաև երրորդ հրեշտակով: Երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ յոթներորդ հրեշտակը սկսեց հնչեցնել: Երրորդ հրեշտակը և երրորդ վայն 9/11-ին մտան մարգարեական պատմության մեջ: 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը առաջին և երկրորդ վայերի մարգարեական պատմությունը կրկնվել է և դեռևս կրկնվում է:

Նինվեի պատերազմի «բանալին» Հռոմն ու Պարսկաստանը՝ երկու տերություններ, բերում է իսլամի հետ ուղիղ և անբաժանելի կապի մեջ: Նինվեն, Սուրբ Գրքի որևէ այլ հատվածից ավելի հստակ, նույնացնում է թե՛ արևմտյան, թե՛ արևելյան Հռոմի աստիճանական կործանումը:

Հերովդեսը վիշապի խորհրդանիշն է. նա ներկայացնում էր Հռոմը: Աշխարհի վերջում վիշապը Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ վեցերորդ թագավորությունը ընկնում է, յոթերորդը սկսվում է, սակայն նրանք իրենց թագավորությունը տալիս են ութերորդ թագավորությանը՝ իրենց իսկ ծննդյան խնջույքի ժամանակ: Յոթերորդ թագավորությունը նոր է ծնվել, և անմիջապես համաձայնում է իր թագավորությունը տալ Բաբելոնի պոռնիկին մեկ ժամով, ինչպես նախատիպված է այն բանով, որ Հերովդեսը Սալոմեին խոստացավ մինչև իր թագավորության կեսը:

Հենց այնտեղ, որտեղ ընկնում է Միացյալ Նահանգները, ծնվում է Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, և իրագործվում է եռակի միությունը: Հերովդեսը վիշապն է, իսկ Հերովդիա՝ պապականությունը, և Միացյալ Նահանգները Սալոմեն է: Հերովդեսը գտնվում էր անօրինական ամուսնական միության մեջ, որովհետև նա ամուսնացած էր իր եղբոր կնոջ հետ, և մարգարեական մակարդակում նա արյունապղծական հարաբերության մեջ էր Սալոմեի հետ, որովհետև պարզ է, որ նա ցանկասիրությամբ էր լցված նրա հանդեպ, մինչև նա պարում էր: Վիշապը հարաբերություն ունի թե՛ մոր, թե՛ դստեր հետ: Սա կարևոր է տեսնել, երբ որոշում էք, որ արևմտյան և արևելյան Հռոմը ներկայացնում են համապատասխանաբար եկեղեցական խորամանկությունն ու պետական քաղաքականությունը: Հռոմը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը, մարգարեորեն գահ բարձրացրեց պապականությանը, և այդպիսով նախատիպեց Միացյալ Նահանգներին, որոնք կրկին պապականությանը գահ են բարձրացնելու:

Արևմտյան Հռոմի աստիճանական կործանումը 330-ից մինչև 476 թվականը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների աստիճանական կործանումը 1798 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը: «330» թվականը և «1798» թվականը երկուսն էլ մարգարեական սահմանաքարեր են, որոնք Դանիելի գրքում կոչվում են «նշանակված ժամանակ» կամ «վախճանի ժամանակ»: 330 թվականը նշանավորում է արևմտյան և արևելյան Հռոմի սկիզբը: Երկուսի ավարտն էլ Հռոմեական առաջնորդի նվաստացումն է, ճիշտ ինչպես Կոստանդինը սկզբում նվաստացրեց Հռոմ քաղաքը: 476 թվականը մի մարգարեական ժամանակահատվածի ավարտն էր, որը ցույց է տալիս, թե ինչպես Հռոմի պատկառելի քաղաքական կառուցվածքը քայքայվեց երեք քայլերով: Մի ժամանակահատված, որը սկսվեց 330 թվականին քաղաքի մերժմամբ, հաջորդվեց նրանց ամբողջ քաղաքական կառուցվածքի՝ իրենց փառավոր հանրապետության նվաստացմամբ. այն, ինչը հին Հռոմի գլխավոր պարծենալու առարկան էր, քանդվեց, և վերջապես հասավ 476 թվականին, երբ այլևս երբեք Հռոմի վրա իշխան չի լինելու մեկը, որ իրական հռոմեական արյունագծից լիներ: Հռոմի երկու գծերը, որոնք սկսվում են 330 թվականին, և այն հատվածը, որտեղ այդ երկու գծերը ներկայացվում են, ներառում է նաև հինգ ամսվա երկու մարգարեական գծեր: Արևմտյան Հռոմի գիծը սկսվում և

ավարտվում է աստիճանական նվաստացմամբ: Արևելյան Հռոմի գիծը սկսվում և ավարտվում է աստիճանական նվաստացմամբ 1449 թվականին, երբ վերջին Կոստանդինը թույլտվություն խնդրեց թագավորելու համար:

Հինգ ամիս տևող ժամանակահատվածներից մեկը հանգեցնում է արաբական իսլամի՝ որպես մարգարեության կիզակետի, ավարտին և թուրքական իսլամի սկզբին՝ 782 թվականին: Այդ օրը կայսրուհի Իրենան խոնարհեցվում է՝ համապատասխանելով երկրորդ հինգամսյա մարգարեության ավարտին Կոստանդին վերջինի խոնարհեցմանը: Տասնհինգ համարներից բաղկացած մեկ պատումի ներսում՝ երկու հինգամսյա մարգարեություններ: Մեկը ներկայացնում է Արաբիայի իսլամի պատմությունը, մյուսը՝ Թուրքիայի իսլամը: Երկուսն էլ եզրափակվում են արևելյան Հռոմի խոնարհեցմամբ: Մարգարեություններից մեկի ավարտը կատարվեց մի կնոջ խոնարհեցմամբ, իսկ մյուսինը՝ մի տղամարդու: Տող առ տող դրանք մատնանշում են արևելյան Հռոմի եկեղեցու և պետության խոնարհեցումը: Երկու խոնարհեցումներն էլ իրականացվում են առաջին վայի իսլամի միջոցով: Կոստանդին վերջինի խոնարհեցումը 1449 թվականին սկսում է չորս տարվա մի ժամանակահատված, որն ավարտվում է 1453-ին, երբ Կոստանդնուպոլսի պարիսպներն ընկնում են: 1449-ը ներկայացնում է խոնարհեցում, իսկ 1453-ին պարիսպներն ընկնում են, և մի թագավորություն ավարտվում է:

Մահմեդի մահը

Հինգ ամսյա երկու ժամանակահատվածներից մեկը սկսվում է Մուհամմեդի մահվամբ, որը տասնմեկերորդ համարում նույնացվում է որպես «թագավորը, որ նրանց վրա էր»:

Եվ նրանք իրենց վրա մի թագավոր ունեին, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայերեն լեզվով Աբադդոն է, իսկ հունարեն լեզվով նրա անունը Ապոլլիոն է:

Նրանց վրա թագավորն էր Մուհամմադը, որովհետև նա նույնացվում է առաջին խոսքում, ուստի նա որևէ այլ իսլամական գործիչ չէ. նա թագավոր Մուհամմադն է, և թագավորը թագավորություն է, իսկ իսլամը՝ Մուհամմադի թագավորությունը:

Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես տեսա մի աստղ, որ երկնքից ընկել էր երկրի վրա. և նրան տրվեց անհուն խորքի փոսի բանալին: Եվ նա բացեց անհուն խորքի փոսը. և փոսից ծուխ ելավ, ինչպես մեծ հնոցի ծուխը. և արեգակն ու օդը խավարեցին փոսի ծխից: Եվ ծխից մորեխներ ելան երկրի վրա. և նրանց տրվեց իշխանություն, ինչպես երկրի կարիճներն իշխանություն ունեն: Հայտնություն 9:1-3:

Երրորդ վայ-ի ներսում առաջին և երկրորդ վայ-երի կրկնությունը զուգահեռ է երրորդ հրեշտակի ներսում առաջին և երկրորդ հրեշտակների կրկնությանը: Մուհամմեդին՝ որպես թագավորի, տրվեց բանալին՝ բացելու անհուն փոսը, և 9/11-ը նշանավորում է, թե երբ է երրորդ հրեշտակը գորացվում: Այնուհետև Քրիստոսը՝ որպես հզոր հրեշտակ, իջավ, երբ Բաղաամի առաջին հարվածը հասավ մարգարեական պատմության: Ապա անհուն փոսը բացվեց, և իսլամը կրկին դարձավ համաշխարհային պատմության նյութ: Այնուհետև Քրիստոսն Իր ժողովրդին առաջնորդեց դեպի Երեմիայի հին շավիղները, և

երրորդ վայ-ի ու երրորդ հրեշտակի լուրը սկսեց հնչել: 2015 թվականին Թրամփը՝ հայտարարեց նախագահի պաշտոնի համար առաջադրվելու իր մտադրության մասին՝ այսպիսով խոռովության մատնելով գլոբալիստական վիշապային գործությունները, և ապա անհուն փոսը արձակեց այն աթեիզմը, որը վերջապես սպանեց Թրամփին Սողոմի և Եգիպտոսի փողոցներում: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն գազանը, որ ութերորդն է և որ յոթից է, պիտի ելնի անհուն փոսից: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակի սկիզբը և ավարտը նույնացնում են անհուն փոսի մի գործության վերելքը:

Գազանը, որ տեսար, էր, և չէ. և ելնելու է անդունդից ու գնալու է կորստյան. և երկրի վրա բնակվողները, որոնց անունները աշխարհի հիմնադրումից ի վեր կյանքի գրքում գրված չեն եղել, պիտի զարմանան, երբ տեսնեն այն գազանին, որ էր, և չէ, և սակայն կա: Հայտնություն 17:8.

Իսլամն այն բանալին է, որ 9/11-ին բացեց անդունդը, և որ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ բացում է անդունդը: Կնքման ժամանակի մեջտեղում գլոբալիզմի վիշապ-գազանն էլ դուրս եկավ անդունդից:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, այն գազանը, որ ելնում է անհուն անդունդից, պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթահարի նրանց և պիտի սպանի նրանց: Հայտնություն 11:7:

Բանալին, որ բացում է անդունդից ելնող իշխանության բոլոր երեք հանգրվանները, տրվեց Մուհամմեդին՝ իսլամի թագավորության թագավորին: 627 թվականին Նինվեի ճակատամարտը ներկայացրեց երկու իշխանությունների միջև մի պատերազմ, որը սպառեց երկու պատերազմողների ուժը և իսլամին հնարավորություն տվեց արագորեն բարձրանալ իշխանության: Բանալին շրջվեց 9/11-ին, և իսլամի վերելքը սկսվեց, թեև կարճ ժամանակ անց այն զսպվեց: Նինվեի ճակատամարտը նախատիպավորվեց 9/11-ին, քանզի այնտեղ իսլամի վերելքը սկսվեց այն ժամանակ, երբ հզոր հրեշտակը իջնում էր՝ Իր փառքով երկիրը լուսավորելու, և աստղը, որ նշանակում է պատգամաբեր, նույնպես ընկավ երկնքից: Նինվեի ճակատամարտը նույնպես նախատիպավորվում է վերջում, երբ կիրակնօրյա օրենքը հասնում է, և Խավար դարերի երկրորդ շրջանը սկսվում է, քանի որ իսլամական կրոնի ծուխը ծածկում է արևը:

Էքզեթեր

Կիրակնօրյա օրենքը նախապատկերվում է այն պահին, երբ կեսգիշերային աղաղակի լուրը հասավ Էքզեթերի ճամբարային ժողովին: Այդ ժամանակ սկսվում են գազանի պատկերի հաստատման վերջին շարժումները: Պատկերի կազմավորումը, կամ հաստատումը, սկսվեց 9/11-ին, սակայն այդ ժամանակաշրջանի ավարտին՝ կեսգիշերային աղաղակի հռչակման ժամանակաշրջանը նաև ամբողջ այն ժամանակաշրջանի ֆրակտալն է, որը վերաբերում է պատկերի կազմավորմանը և սկսվել էր 9/11-ին: Սկիզբը ներկայացնում է ավարտը: Առաջին վայրը նախապատկերում է երրորդ վայրը, ինչպես որ առաջին հրեշտակը նախապատկերում է երրորդ հրեշտակին: Նինվեի ճակատամարտը կնքման ժամանակի ավարտին նույնացնում է

Նինվեի ճակատամարտը սկզբում: Նինվեի ճակատամարտը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կնքման ժամանակի ավարտն է, որը սկսվել էր 9/11-ին, սակայն այն նաև կեսգիշերային աղաղակի հռչակման ժամանակաշրջանի ավարտն է: Ուստի Նինվեի ճակատամարտը նախապատկերվում է կեսգիշերային աղաղակի հռչակման սկզբում, ինչը ցույց է տալիս Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի կազմավորման վերջին քայլերը, իսկ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ սկսվում է աշխարհում գազանի պատկերի կազմավորման սկիզբը: Նինվեն այն բանալին է, որը համադրում է զանազան գծերը, որոնք իրենց կատարյալ իրագործումը գտնում են քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության մեջ:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք առաջ ընթանալ: